

מסורת הוּסֵם

(א) וּשְׁקִלִים סִי'א סוּסִידִי; (ב) זִיל אֲלֻמֶּה; (ג) וְנִעְלִיל קִדִּי; (ד) וְשִׁקְלִים סִי'ב מִרִּי'ס; (ה) זִיל זָכֹר וּבֹל יִסְדִּיר; (ו) וְנִעְלִיל קִדִּי; (ז) זִיל מִמֶּנֶּה; (ח) זִיל וּמִתֵּר אֲשֶׁם וּמִתֵּר, (ט) וּבֹל, יִקִּי; (י) וְיִחְסֻקֵּל מִדֵּי, (כ) וּמִתְחַלֵּי הַקִּינִין וְיִמְתִּמְרוּ מִנְעוּת, יִקִּי; (כא) יִסְרִי'ן מִי' וְהַלִּי'ק גִּבֹּם לֹא יִקְרִיבוּ הַסִּידִי הַלִּי'ב דִּי'ה יִרְבֵּק הַחֵלֶל וְאִין בֹּלֵה עַל חֻטְא וְאִין גּוּפֵא לֹא מַנִּי לְאִקְרִיבִינֵיהּ הַסִּידִי, (כב) וְנִי'שִׁים הִידִי לַעֲנִין מוֹתֵר לִתְמוּ שֶׁל מִירֵב, (כג) הַלִּי' וְהַסִּידִי קִי'א עַל יִרְאָה בְּדִמְיִין, וְכִין מוֹתֵר בְּכַתְּמִין וְכִין הַלִּי' יִבְרַח מִיִּסְתֵּא חֲתוּל וְהַלִּי'ב סִי', (כד) וְנִי'סִי' חֲתוּל לַעֲלִי טֹט: דִּי'ה סִי',

הנהגות הב"ח

(א) נַפִּי' וְלֹא מַנִּי קִינִין יִדִּי בְּתִמְיוֹ; (ב) יִשִּׁי' דִּי'ס מוֹתֵרֵת וְכִין לְמַתִּיבֵת סִי'דִי וְהַלִּי'ב מִי'ס כִּסְלוֹ קִמְחֵא לְחִסְרִי כִּלְאִי וְיִתִּיב מַנִּי מִתְּמַח; (ג) דִּי'ה חֵד לְקִינִין וְכִין וְכִין עַל חֻטְא וְאִיִּדִּיר גּוּפִיֵּא לִי'לִי וְיִתִּב וְכִין מִתְּמַח; (ד) דִּי'ה מוֹתֵר לִתְמוּ וְכִין לֹא קִרְבַּבְּנִי עֲמָמוּ וְכִין אִי לְאִשְׁפֵּר:

מוסף רש"י

בנגד מותר חטאת. טען הפרש משת' תפלת והולו הכנסים ונתמחו לו עמט ומותר אשם. סתם טען חולת ומעלות ומותר אשם גזיר. ולחלו מותר לא היה מעורב עם מותר אשם סתם לפי שזו נכסף וזה הלחינו וכן ומותר אשם מצורע. דלא דמו לכן שגא להמירו במנחה (רש"י ע"ד).

שיטה מקובצת

גמ' דבר ר"ם ור' אלעזר אומר: רש"י ד"ה והמותרות כנגד כי משחורב אחד: בא"י וניתוחו המעות נתונם לשפר חמישי הסיד': ד"ה כי קרבנות הובא שלא נצטרך לשפוט: ד"ה ומותרות: כי שניתוחו כמח קרבן הסיד': ד"ה ח"ד כנגד מותר חטאת ומותר אשם גזיר: בא"י ואשם סתם הדחינו אשם גזלות ומעילות כי לא מעריב בהו אשם כי ואלו בני שנה ואשם: במה"ד ובא להחירו לבא במנחה: ד"ה ומותר מנחת חוטא הדואיל ואקרי: ד"ה ח"ד לקינן כי אין ב"ד של כהנים עומדין משע עד שיכלו כל המעט שכאותר שופר שמא לא יקריבו ונמצא מותרס פניה אוכל בקרישים ור' ומה"ד ירוב דלאו חטאת ממש קרייה רחמנא שחייו מותריו לנדבת צבור וחולא ואין באה על חטא ואיור גופיה לא מצי לאקריבו: בהו מנחת גרבה שארו לשם חובה הופרישה הסיד': ד"ה מותר כי בדפני עצמא אי אפשר להקריבן כי להקריבן שארו כי: ד"ה אם רצה יביא בדמיז שנים הדיו קטן והביא גדול דרשים חשובין מאחר הסיד' והסיד' יביא בדמיהן אחד ואצ"י הדיו גדול כי: תר"ה ושמואל כ"י. ור' אושעיא מ"ס תהר"ד:

והכנסים.
אשם נזיר ואשם מזורע הבאים בני שנה שנאמר כֹּהֵן כֹּכֵשׁ יִתְקַן לְרַעֲיִיה דְּמִיָּהן לְשׁוֹפֵר הַשְּׁלִישִׁי וְהַכִּי לֹא מַעֲרַב מוֹתֵרִיהֶן עִם מוֹתֵר גּוֹזֵלוֹת וּמַעֲלִיּוֹת מִשּׁוֹם דִּלָּא דִּמּו דְּלָלוּ בְּנֵי שָׁנָה וְאִלוּ בְּנֵי שָׁנָה שֹׁטֵם אֵלּוּ בָּאִין לְכַפֵּר וְאִלוּ לְהַכְשִׁיר:
ו**השערים**
שערי חטאת של זיבור של רגלים מכפרים על טומאת מקדש וקדשיו נשאין בה ידעה כלאמרינן בשבועות (דף ג.) ולא מפי השמועה. ואין לנו בהנמה ניתקת לרעיה אלא אלו דכנסה ושעריה הבאין לחטאת יחידים אין ניתקות לרעיה אלא ממות:
ו**המוסרות.**
כגון מי שמקריב אחד מכל אלו והפריש מעות לשם כן והחלו בהמות וניתוחו המעות נותן לשופר החמישי:
ו**המעשה.**
קולבון של יחיד מציא מחלית השקל בהכרעה צאדר ואם נתנו בין שניהם שקל שלם ונתנין קולבון אחד מעה קטנה מפני הכרעה שעכשיו לא נתנו בין שניהם אלא הכרע אחד ואילו הביאום כמשפטן היו שם שמי הכרעות לפיכך ונתנין קולבון:
כל קד וחד יומה עביר.
ואם גזלו לו קרבנות הכרע שלא כריך לשופר אין לו לטול כלום בעזרות שנקטו מן המעות שניתנו כשופר:
יחידאש לא מוקמינן.
דלא חיישינן להא דרבי דאמרי' קטן והציא גדול לא ילא אלא המתנגד עגל נותן המעות לשופר של פר והכנסים מקריבין פרים מהם עד שילכו כל המעות שיש שם:
מוסרות.
בתמיא. כלומר איור חשבי חד שופר (ג) למותרות כולאו קמאי נמי דחשיב מן היתקין לרעיה מותרות נינהו שניתוחו מכדי' קרינן:

לשקלים אולו.
לתרומת הלשכה עם שאר השקלים:
לנדבה.
לשופרות:
הכי גרסינן כנגד מוסר חטאת מוסרי' אשם נזיר ומוסר אשם מזורע נו.
שהפריש מעות לאחד מכל אלו וניתוחו נותן לשופרות ואשם סתם היינו אשם גזלות ומעילות ואשם מיעריצ מותר ידיה צדי חטאת ואשם נזיר ומזורע לא מיעריצ צדי אשם סתם דזה ש שמי שנים ואיל כן שיה ואשם מזורע לא מיעריצ צדי אשם נזיר דאשם נזיר צא להכשירו לגזירות טהרה ואין ונתנין מדמו לבהות ואין טעונים נכסים ואשם מזורע ונתנין מדמו לבהות וטעון נכסים וצא להמירו במנחה:
ומוסר דמנחת מוטא.
הואיל ואיכרי חטאת איל מותרה לנדבת צבור דכשי אמינן במנחת תמורה (דף כג.): זה מדרש דרש יהודע הכהן כל הצא ממותר חטאת וממותר אשם ילקח זהם עולות הנשר לשם ועזרות לכהנים אצל מותר מעות שאר מנחות לא אולי לנדבת צבור אלא הוא יוסף משלו ומציא מנחה אחרת:
ומוסר עשירית האישפ
של כ"ג. שמקריב בכל יום ויום ואם הפריש מעות לעשירית האישפה של היום וניתוחו שוב אין יכול לזרפן לשם מחר אלא תפול לנדבת צבור שגם היא נקראת חטאת צפרק ואלו נגלחין צמועד קטן (טו.) יקריב חטאתו' זו עשירית האישפה של כהן גדול:
ומוסר קינין.
המפריש מעות לקינו וניתוחו מקינין:
מנא ליה רישא.
בשבעה שופרות קמאי חשיב חד דשמיא קינין:
ור' אושעיא פני.
במתניתין שלם שפשה שופרות ולא מנא קינין בקמאי:
חד לקינין.
מוחוס כפרה מציא מעות לקינו ונותן בשופר ואוכל בקדשים לערצ כדקיימא' לן (עירובין דף נב.) אין צ"ד של כהנים עומדים משע עד שיכלו כל המעות שצאותר שופר ולא חיישינן שמא לא יקריבו והואיל ואין צאה על חטאת (ו) (ואי איור גופיה לא מצי לאקריביניהו):
מנחת מוטא.
שהרי לשם חובה הפריש:
נדבה.
לשופרות:
מוסר לחמי סודה ירקב.
דלאו חטאת איכיר ונדבת יחיד לא קרבי דפני עממו אי אפשר להקריבו שלא מניינו לחס קרב צפני עממו ועם מודה אחרת אי אפשר להקריבו שהרי אין מודה קריבה בלא לחמה והכי מפרש בשקלים צפרק שני'':
מוסר שקלים.
הכנים מעות מרובים לשקלים ושקלן וניתוחו מהן:
ואין אחרס.
ואע"פ שהיא חובה אינה קרייה חטאת שהיא לה דין חטאת שלא יהא טעון לצונה:
**ומדלגצי לצונה לית ליה דין חטאת לגצי מוסר נמי לית ליה דין חטאת ואע"ג דאיכרי חטאת לאו דין חטאת אית לה דאימעטא לה מהאי קרא:
בתרנ"י אש רנה יביא בדמיו שנים.
טואע"ג דהוי גדול והציא קטן ובגמ' נ'ע"צ] מפרש טעמא:
ורבי אוסר.
לכתמילה אצל אם הביא ילא דכיון דלאמר זה אינו חייב באתריותו:
גמ'**

והמעשה.

קולבון של יחיד מציא מחלית השקל בהכרע צאדר ואם נתנו בין שניהם שקל שלם ונתנין קולבון א' מעה קטנה מפני הכרע שעכשיו לא נתנו שניהם אלא הכרע אחד ואילו הביאום כמשפטו היה שם שמי הכרעות לפיכך ונתנין קולבון אחד

והכבשים והשעירים והמותרות והמעה כולהו כחזקיה לא אמרי' לאנצוי' לא חיישינן דכל חד וחד יומיה קא עבירי כר' יוחנן לא אמרי' לאיעפושי לא חיישי' כזעירי לא אמרי' כיחידאה לא מוקמי כבר פדא גמי לא אמרי' מותרות כולוהו גמי מותרות מועה גמי לשקלים אולא דתניא ”להיכן קלבון זה הולך לשקלים דברי ר"מ ר' אלעזר אומר לנדבה ושמואל אבר ר"ב בנגד מותר חטאת ומותר אשם ומותר אשם נזיר ומותר אשם מצורע ומותר מנחת חוטא ומותר עשירית האיפה של כה"ג ור' אושעיא אמר כנגד מותר חטאת ומותר אשם ומותר אשם נזיר ומותר אשם מצורע ומותר מנחת חוטא ומותר עשירית האיפה של כה"ג ור' אושעיא אמר כנגד מותר חטאת ומותר אשם ומותר אשם נזיר ומותר אשם מצורע ומותר קינין ומותר מנחת חוטא ושמואל מ"ט לא אמר כרבי אושעיא קינין תנא ליה רישא ור' אושעיא תני ולא תני (א) קינין והתני רבי אושעיא ותני קינין חד לקינין וחד למותר קינין ורבי אושעיא מאי טעמא לא אמר כשמואל סבר לה כמאן דאמר מותר של עשירית האיפה של כהן גדול ירקב דתניא מותר מנחת גרבה מותר מנחה ירקב מאי קאמר א"ר חסדא הכי קאמר ימותר מנחת חוטא גרבה מותר עשירית האיפה של כהן גדול ירקב רבה אמר אפי' מותר עשירית האיפה של כהן גדול נמי גרבה אלא ימותר לחמי תודה ירקב כפולוגא מותר עשירית האיפה של כהן גדול רבי יוחנן אמר

גרבה רבי אלעזר אמר ירקב מיתיבי ”דמותר שקלים חולין ומותר עשירית האיפה ימותר קיני זבין וקיני זבות וקיני יולדות וחטאות ואשמות מותריהן גרבה מאי לאו מותר עשירית האיפה של כהן גדול לא מותר מנחת חוטא אמר רב נחמן בר רב יצחק מסתברא כמאן דאמר ימותר עשירית האיפה של כהן גדול ירקב דתניא ילא ישים עליה שמן ולא יתן עליה לבונה כי חטאת היא אמר רבי יהודה היא קרייה חטאת ואין אחרת קרייה חטאת לימוד על עשירית האיפה של כהן גדול שאינה קרייה חטאת ושעונה לבונה ומדאינה קרייה חטאת מותרה ירקב:
בתנ"י ישור זה עולה ונסתאב אם רצה יביא בדמיו שנים שני ששורים אלו עולה ונסתאב אם רצה יביא בדמיהן אחד ורבי אוסר **ח**איל זה עולה ונסתאב אם רצה יביא בדמיו כבש כבש זה עולה ונסתאב אם רצה יביא בדמיו איל ורבי אוסר:
גמ'

הרי עלי עשרון פרק שלשה עשר מנחות קח.

והמעשה.
קולבון של יחיד מציא מחלית השקל בהכרע צאדר ואם נתנו בין שניהם שקל שלם ונתנין קולבון א' מעה קטנה מפני הכרע שעכשיו לא נתנו שניהם אלא הכרע אחד ואילו הביאום כמשפטו היה שם שמי הכרעות לפיכך ונתנין קולבון אחד

והכבשים והשעירים והמותרות והמעה כולהו כחזקיה לא אמרי' לאנצוי' לא חיישינן דכל חד וחד יומיה קא עבירי כר' יוחנן לא אמרי' לאיעפושי לא חיישי' כזעירי לא אמרי' כיחידאה לא מוקמי כבר פדא גמי לא אמרי' מותרות כולוהו גמי מותרות מועה גמי לשקלים אולא דתניא ”להיכן קלבון זה הולך לשקלים דברי ר"מ ר' אלעזר אומר לנדבה ושמואל א"א אמר כרבי אושעיא קינין תנא ליה רישא ור' אושעיא תני ולא תני (א) קינין והתני רבי אושעיא ותני קינין חד לקינין וחד למותר קינין ורבי אושעיא מאי טעמא לא אמר כשמואל סבר לה כמאן דאמר מותר של עשירית האיפה של כהן גדול ירקב דתניא מותר מנחת גרבה מותר מנחה ירקב מאי קאמר א"ר חסדא הכי קאמר ימותר מנחת חוטא גרבה מותר עשירית האיפה של כהן גדול נמי גרבה אלא ימותר לחמי תודה ירקב כפולוגא מותר עשירית האיפה של כהן גדול רבי יוחנן אמר

גרבה רבי אלעזר אמר ירקב מיתיבי ”דמותר שקלים חולין ומותר עשירית האיפה ימותר קיני זבין וקיני זבות וקיני יולדות וחטאות ואשמות מותריהן גרבה מאי לאו מותר עשירית האיפה של כהן גדול לא מותר מנחת חוטא אמר רב נחמן בר רב יצחק מסתברא כמאן דאמר ימותר עשירית האיפה של כהן גדול ירקב דתניא ילא ישים עליה שמן ולא יתן עליה לבונה כי חטאת היא אמר רבי יהודה היא קרייה חטאת ואין אחרת קרייה חטאת לימוד על עשירית האיפה של כהן גדול שאינה קרייה חטאת ושעונה לבונה ומדאינה קרייה חטאת מותרה ירקב:
בתנ"י ישור זה עולה ונסתאב אם רצה יביא בדמיו שנים שני ששורים אלו עולה ונסתאב אם רצה יביא בדמיהן אחד ורבי אוסר **ח**איל זה עולה ונסתאב אם רצה יביא בדמיו איל ורבי אוסר:
גמ'

והמעשה.
קולבון של יחיד מציא מחלית השקל בהכרע צאדר ואם נתנו בין שניהם שקל שלם ונתנין קולבון א' מעה קטנה מפני הכרע שעכשיו לא נתנו שניהם אלא הכרע אחד ואילו הביאום כמשפטו היה שם שמי הכרעות לפיכך ונתנין קולבון אחד

והכבשים והשעירים והמותרות והמעה כולהו כחזקיה לא אמרי' לאנצוי' לא חיישינן דכל חד וחד יומיה קא עבירי כר' יוחנן לא אמרי' לאיעפושי לא חיישי' כזעירי לא אמרי' כיחידאה לא מוקמי כבר פדא גמי לא אמרי' מותרות כולוהו גמי מותרות מועה גמי לשקלים אולא דתניא ”להיכן קלבון זה הולך לשקלים דברי ר"מ ר' אלעזר אומר לנדבה ושמואל א"א אמר כרבי אושעיא קינין תנא ליה רישא ור' אושעיא תני ולא תני (א) קינין והתני רבי אושעיא ותני קינין חד לקינין וחד למותר קינין ורבי אושעיא מאי טעמא לא אמר כשמואל סבר לה כמאן דאמר מותר של עשירית האיפה של כהן גדול ירקב דתניא מותר מנחת גרבה מותר מנחה ירקב מאי קאמר א"ר חסדא הכי קאמר ימותר מנחת חוטא גרבה מותר עשירית האיפה של כהן גדול נמי גרבה אלא ימותר לחמי תודה ירקב כפולוגא מותר עשירית האיפה של כהן גדול רבי יוחנן אמר

גרבה רבי אלעזר אמר ירקב מיתיבי ”דמותר שקלים חולין ומותר עשירית האיפה ימותר קיני זבין וקיני זבות וקיני יולדות וחטאות ואשמות מותריהן גרבה מאי לאו מותר עשירית האיפה של כהן גדול לא מותר מנחת חוטא אמר רב נחמן בר רב יצחק מסתברא כמאן דאמר ימותר עשירית האיפה של כהן גדול ירקב דתניא ילא ישים עליה שמן ולא יתן עליה לבונה כי חטאת היא אמר רבי יהודה היא קרייה חטאת ואין אחרת קרייה חטאת לימוד על עשירית האיפה של כהן גדול שאינה קרייה חטאת ושעונה לבונה ומדאינה קרייה חטאת מותרה ירקב:
בתנ"י ישור זה עולה ונסתאב אם רצה יביא בדמיו שנים שני ששורים אלו עולה ונסתאב אם רצה יביא בדמיהן אחד ורבי אוסר **ח**איל זה עולה ונסתאב אם רצה יביא בדמיו איל ורבי אוסר:
גמ'

והמעשה.
קולבון של יחיד מציא מחלית השקל בהכרע צאדר ואם נתנו בין שניהם שקל שלם ונתנין קולבון א' מעה קטנה מפני הכרע שעכשיו לא נתנו שניהם אלא הכרע אחד ואילו הביאום כמשפטו היה שם שמי הכרעות לפיכך ונתנין קולבון אחד

והכבשים והשעירים והמותרות והמעה כולהו כחזקיה לא אמרי' לאנצוי' לא חיישינן דכל חד וחד יומיה קא עבירי כר' יוחנן לא אמרי' לאיעפושי לא חיישי' כזעירי לא אמרי' כיחידאה לא מוקמי כבר פדא גמי לא אמרי' מותרות כולוהו גמי מותרות מועה גמי לשקלים אולא דתניא ”להיכן קלבון זה הולך לשקלים דברי ר"מ ר' אלעזר אומר לנדבה ושמואל א"א אמר כרבי אושעיא קינין תנא ליה רישא ור' אושעיא תני ולא תני (א) קינין והתני רבי אושעיא ותני קינין חד לקינין וחד למותר קינין ורבי אושעיא מאי טעמא לא אמר כשמואל סבר לה כמאן דאמר מותר של עשירית האיפה של כהן גדול ירקב דתניא מותר מנחת גרבה מותר מנחה ירקב מאי קאמר א"ר חסדא הכי קאמר ימותר מנחת חוטא גרבה מותר עשירית האיפה של כהן גדול נמי גרבה אלא ימותר לחמי תודה ירקב כפולוגא מותר עשירית האיפה של כהן גדול רבי יוחנן אמר

גרבה רבי אלעזר אמר ירקב מיתיבי ”דמותר שקלים חולין ומותר עשירית האיפה ימותר קיני זבין וקיני זבות וקיני יולדות וחטאות ואשמות מותריהן גרבה מאי לאו מותר עשירית האיפה של כהן גדול לא מותר מנחת חוטא אמר רב נחמן בר רב יצחק מסתברא כמאן דאמר ימותר עשירית האיפה של כהן גדול ירקב דתניא ילא ישים עליה שמן ולא יתן עליה לבונה כי חטאת היא אמר רבי יהודה היא קרייה חטאת ואין אחרת קרייה חטאת לימוד על עשירית האיפה של כהן גדול שאינה קרייה חטאת ושעונה לבונה ומדאינה קרייה חטאת מותרה ירקב:
בתנ"י ישור זה עולה ונסתאב אם רצה יביא בדמיו שנים שני ששורים אלו עולה ונסתאב אם רצה יביא בדמיהן אחד ורבי אוסר **ח**איל זה עולה ונסתאב אם רצה יביא בדמיו איל ורבי אוסר:
גמ'

עין משפט ונר מצוה

לא א מיי פ"ג מהל' שקלים בלס"ו:
לב ב ג ד מיי פ"ה מהל' פסוה"מ הלס"ח:
לז ה מיי שם הלע' ופי' מהל' שקלים הל' א':
לז ו מיי פ"ה מהל' פסוה"מ הלס"ח:
לח ז ח מיי פט"ו מהל' מעש"ס הלס"ו:

תורה אור השלם

1. ואם לא תשיג: דרו לשתי תרים או לשני בני יונה והביא את קרבנו אשר חָטָא עֲשִׂירֵת הָאָפֶקֶס סֵלֶת לַחֲטָאֹת לא וְשִׁם עֲלֶיהָ שֶׁמֶן וְלֹא יִתֵּן עֲלֶיהָ לְבֹנָה כִּי חֲטָאֹת הִיא:
וירקא יא

רבינו גרשום

לקיחין לו מבעות פר: ובר ארא אמר כנגד פרים ואילים והכבשים והשעירים והמותר והמעה. שאם הפריש מעות לפרים או לאילים או לכבשים או לשעירים והותרו: והמותר שאם הפריש חטאת והבדיר והפריש אחרת חתתיה ונמצאת הראשונה תרעה עד שתסתאב והמכר דהו מותר. אדם שהיו שוקלין שקל היה מוסיפין עליו קולבון חסד' סכף משום ששני חצאי סקל מכריעין יותר ממי ששוקל שקל בחד: והאחרת קולבון היה לו שופר: לאנצוי' לא חיישינן, ולא היה צריך לכולוהו בתי אבות: אלא חד שופר: דכל חד וחד בית אב וימיה קא עבירי. המותרות שידרמין לו בידמו נותן בשופר ובו ביום מקריבן ואינו משיירן עד לערב דאמרין חזקה שאין ההננים מתעללין עד צדיקו כל המעות שבשופר: כבר פדא גמי ללא אמרי' מותרות. לשון תמיהא. דקאמר בר פדא והמותרות כולוהו גמי מותרות נינהו והפריש האילים במותרותהן קא מיינרין ויהיו הן: לשקלים אולא לקותא מהו: לשופר: לנדבה. לנדבת צבור לקיין: ושמואל אמר כנגד מותר חטאת כי חשיב גמי המעה חליין ו' וכן ר' והשעיא חשיב ה' וחשיב גמי המעה: קינין גנא ליה רישא. דקנינן תיקלין חזותין ועתיקין קינן היינו תורין וגזילי עולה ככלל דהרן ששה לית בהו קינין: ור' אושעיא באותין י"ג שפוחות ותני קינן ברישא. איל תרי קינן קמתי דא לקינן עצבנן. היכא דאיתיי מעות ליקח בהו קינן. וחד למותר לקינן. היכא דהפריש מעות לקינן וניתוחו: ממי קאמר כי: מותר מנחת חוטא גרבה דדומיא דחטאת היא מה חטאת מותרה גרבה אף מנחת חוטא מותרה גרבה דהא אקרייה חטאת כדבקינן למימר בסמך: מותר עשירית האיפה של כי"ג ירקב. דהא לא דרמי' לה קרא לחטאת: אלא מותר לחמי תודה. הואיל ויש להן קצבה ירקב אבל שאר מותרי מנחות דאין להן קצבה מותרה קרב דומיא ידידה דמותר עולה קרב

^[1] שייך לע"פ

^[2] פ' שיש מעוקבת ד"ה טעמא ואין כילה